

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ
Y
REDACCIÓ
LIBRERÍA ESPANYOLA,
Rambla del mitj, 20
BARCELONA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

PREU DE SUSCRIPCIO

FORA DE BARCELONA

Espanya trimestre. 8 rals.
Antillas (Cuba y Pto. Rico). 16 »
Estranger. 18 »

CADA NÚMERO 2 QUARTOS PER TOT ESPANYA.

PER PASQUA

RESURREXIT..... !! ALELUYA !!

DIJOURS SANT.

Dias tristos y tenebrosos son los dias de aquesta senmana.

Callan las campanas, fins la de Gracia calla: paran las fábricas, los obradors plegan, se tancan las botigas: no funcionan los teatros.

Corrioladas de gent van pels carrers, representant la comedia de la vida.

Surten y 's barrejan los encants de la moda actual y 'ls de la moda de trent' anys enrera.

Hi ha home que ja es avi y encare tréu lo barret de quan vá casarse: hi ha dona sense dentat qu' encare lluheix lo trajo que vá estrenar quan Fernando VII vá venir á Barcelona.

En cambi surten cosas estrenadas al mateix dia, tarots lluhents que guardan encare l' impresió de la planxa del sombrero, pantalons sense jonolleras, botas primorosas, levitas que no han estat encare al calaix ni al penja-robas.

Lo vell y lo nou, lo passat y lo fresch, lo ranci y lo novell s' agermanan y 's confonen y surten á abeurarse en lo mateix sol y á orejarse en lo mateix aire.

Jo aprofito la quietut del dia y 'm tanco ab pany y clau dintre del quarto.

Dia quiet, com una plassa en estat de siti, convida á la meditació: meditém.

Tancat dintre del quarto una idea m' assalta. Quina idea pot assaltar á un home qu' está tancat? La idea contraria á sa situació: la idea de la llibertat.

Jo la veig y la vull.

La veig embolicada ab un manto blau com la volta del cel y ab un vel preciós com un núvol transparent banyat dels raigs del sol.

La veig fresca com una salzareda en plena primavera, pura com una font que brota entre mitj de un munt de rocas, suau com la veu melodiosa del rossinyol de nit, benéfica com una pluja d' istiu.

Tota la naturalesa 'm parla d' ella. Tota la naturalesa la coneix, tota la naturalesa la saluda: per xó es armoniosa, y es gran y es admirable.

**

Mes ay! Dintre de un quarto estich segut en una taula, taula de treball: una ploma espera cayguda que l' aixequi: un tinter m' ofereix lo negre licor de las ideas: aquestas bullen en mon cervell y pugnan per estamparse en lo paper y com lo núvol y com l' ausell y com la llum del sol aspiran á la llibertat.

¡Consumiuvos ideas, no sortiu!

Permanesquéu en mon cervell, com l' auell en la gabia: lo que veyeu á través del ferro que 'us reté no es per vosaltres. Per aquell espay blau y seré que així 'us encisa hi corren esparvers. ¡Ay de vosaltres si sortiau!

**

¡Llibertat del pensament! ¡Llibertat de manifestarlo!

Alguns dels qui avuy corren pels carrers y van d' iglesia en iglesia, no comprenen lo que aquesta diada significa.

Al revés: pensan lo contrari de lo qu' es en sí.

La mort de l' home Dèu se solemnisa avuy: del enviat pèl Pare pera rompre lo vergonyós palau de una civilitació degenerada: pera oposar al desbordament de vicis y passions las trabas de la virtut y

de la bondat y proclamar ab sa conducta la llibertat del pensament, arrostrant tots los martiris y fins la mort ignominiosa.

Mes de divuit sigles fa que s' ha donat aquest exemple, y avuy encare 'm tenen vostres devant del tinter, ab la ploma cayguda sobre de la taula, ab lo cervell plé de ideas, ideas que no gosan á sortir, per por de no morir de mala mort, sense profit ni gloria, tota vegada que ni la mort del Just pogué matar la intolerancia.

**

Pero, ¿hém de viure sense esperansa?

¿Hém de creure que la qualitat de pensar inhérent al home y tal vegada la més alta, quedarà sempre cohibida?

¿Hém de pensar que 'l dia de avuy trist y tenebrós en que las campanas callan, fins la de Gracia, en que paran las fábricas, los obradors plegan, se tancan las botigas, y no funcionan los teatros, ha de ser la mostra dels demás dias del any?

¡Ah no!

La llibertat vindrá.

Vindrá com vé 'l dia després de la nit y la primavera després del hivern: vindrá com vé 'l sol després de la pluja y la cullita després de la sembra: vindrá com vé l' efecte després de la causa y la consecuencia després del antecedent: vindrá com després de un discurs d' un de la majoria vé un discurs de 'n Castelar: vindrá en fi com després dels *fasos* vé 'l toch de aleluya, y com després del Dijous sant vé la Pasqua!

La cullita de la llibertat sembrada ab ideas, y regada ab sanch, se alcanza ab la perseverancia.

P. K.

Lo general Martínez Campos ha demanat á la comissió que recull fondos per ferli un regalo, que lo recaudat fins are que puja á més de 32 mil duros, se destini á la caixa de socorro á favor dels inutilisats y órfes de la guerra.

Aquest desprendiment mereix grans alabansas.

No hi ha més: al pa, pa y al vi vi.

Temps endarrera varem indicar aixó mateix: s' ha complert, y vaja, si nosaltres fessim l' historia, certas planas las escriuriam ab tinta, aquesta ab lletras d' or.

Lo poeta Martí y Folguera acaba de publicar un nou tomo de poesías castellanas.

Se titula «*Sonetos y Madrigales.*»

Es una colecció bonica, y ben escullida y las inspiradas obras que la componen están escritas ab distinció.

Lo tomo 's ven á ca 'n Lopez: val un' India y costa no més que quatre rals.

Lo general Primo de Rivera, en lo Congrés declara, que 'l 29 de desembre de 1874, era capitá general de Madrid.

Qu' estava decidit á no consentir que 'n Sagasta 'l destituís.

Y que vá carregar lo revólver y 'l vá posar sobre la taula, disposat á tot.

No sé que faria aquest bon senyor si hagués de anar de nit á la Plassa de Catalunya á tirá una carta al correu.

De un periódich de Madrid:

«Diu un periódich que 'l Sr. Castelar ha aixecat un banderín d' enganxe.

«Una pregunta al *Cronista*:

«¿Aniran los enganxats á Ultramar?»

—

Un diari madrilenyo escriu:

«Créu un diari qu' en las eleccions de Teruel guanyará 'l candidat ministerial.

«¿Y ahont no?»

**

¿Ahont pregunta?

Aquí á Barcelona: al segon districte.

—

¡Quin discurs lo discurs de 'n Castelar!

Are que vajan dihentli canari.

Ja no es hora de dirli: lo mateix govern ho regoneix.

A mí se m' ha dit que més de un ministre fent picá 'ls dits, deya: ¡*Canario!*

—

Si son del segon districte, ja cal que 's preparin.

Lo dia 20 hi ha eleccions, y es qüestió de anarhi.

—

Recórdinse si acás que 'l candidat demócrata 's diu D. Bonaventura Abarzuza, y que aquest senyor á las Corts no hi farà cap mal paper.

**

Si 'ls dihen qu' es andalús, y qu' en la qüestió de la línea de vapors d' Espanya á Filipinas abogarà perque surtin de Cádiz, ja poden respondre que no saben lo que 's pescan.

Jo estich autorisat per dirlos, qu' en aixó y en tot lo que s' ofereixi, respecte á Catalunya, sabrá cumplir com á cavaller.

—

Se queixava un home de bè de que certs periódichs y certs diputats ataquen á partits vensuts que no tenen *òrgano* en la premsa ni representació en lo parlament.

Y contestava un home que la sab molt llarga:

—Deixi'ls millor per ells: aixís un altra vegada apendrán á aguantarse bè.

—

L' ajuntament de Sevilla ha celebrat grans festes per la Setmana santa, y entre ellas professons.

A Valencia professons també.

¿Y á Barcelona qué hem fet?

Aquí lo nostre ajuntament res de professons, perque desde la del jubileu los hi vá per dintre.

—

Lo dimars passat, los puigcerdanesos residents en Barcelona anaren á col·locar en la tomba del malaguanyat Cabrinetty una lápida que deya: «Puigcerdá agradecida.»

Una música tocaba marxas fúnebres detrás de la carretel·la que conduhia la lápida.

Al aribar al cementiri després de col·locada, depositaren també una corona de lloer ab cintas negras en la que 's llegia: «*Puigcerdá en testimonio de eterna gratitud á la memoria de su salvador D. José Cabrinetty.*»

Formaban part de la comitiva dos fills del valent brigadier, y presidia l' acte un germá seu.

Lo fill de l' alcalde de Puigcerdá pronunciá un discurs recordant los serveys del immortal Cabrinetty, y la comissió passá últimament á visitar á la desconsolada viuda.

Rebin los braus y agrahits puigcerdanesos la nostra cordial enhorabona. ¡Viva Puigcerdá!

—

UNA NIT DE PEGA.

A MON AMICH M. C.

Era una nit, nit serena,
per l' hermós cel brillejaven
estrelles de tota mena,
y ab los raigs de lluna plena
las mes xicas s' eclipsaven.

Plantat á una cantonada
ferit d' amor me sentia,
y á una finestra tancada
mirava ab ánsia extremada
y ab extremada porfia.

En vá esperava impacient
que sortís la cara hermosa
de una aymada, de la Rosa,
llansant al aire l' accent
de una guitarra armoniosa.

Tot en vá! Fins que cremat
quan treya foch pels caixals,
de sobte per colm de mals
me quedo plantificat
despres de fer quatre salts.

Es que, lector, lo motiu
era per' xó, á mon avis
que en aquell moment precis
un gibrell plé de lleixiu
m' enviavan de un quart pis.

Renegant fujo d' allí
y al tornar en mí mateix
sentí un xaf! y era jay de mí
un drapot plé de un sens
de caps y mocas de peix.

Giro 'l cantó ab tal ceguera
no veig res: quan d' un plegat
ensopego, caych enrera
y 'm trobo tot masegat
al fons de un claveguera.

Com l' auccell fuig de la gabia
surto de l' alcantarilla
llansant espuma de rabia
y renegant fins de l' abia
del Marqués de Ciutadilla.

Com lo vent, furiós corria,
pels carrers desesperat,
y á mon camí cau un gat
que de un sostre mort venia,
reventant al meu costat.

La punta de un cigarret
me rebot encesa al nás,
cau un test al meu detrás
y las burras de la llet
sortint me privan lo pas.

¡Y aixó passava a las déu!
¡Y á Barcelona passava!
¡Y ni un polisson se véu,
cap vigilant lo nas tréu!...
—¡Ay quin país!—jo esclamava,

quan de cop jalto! un me crida
y després de rahons variats
se 'm fa sévas desseguida
la guitarra malehida
y tres pelas columnarias.

Renegant, desesperat,
veyent en perill mos dias
vaig á casa, s' ha acabat,
quan me deixa mitj baldat
un cabás d' escombrarias.

Ja hi soch, obro, vaig pujant
só á dins... ¡Déu meu quina nit!
obro 'l rebost delirant
bèch per aygua sal-fumant
badallo y 'm fico al llit.

J. LLOPART.

Tractan en lo Congrès de si 's discutirán ó no 's
discutiran certs articles de la constitució.
De si es licit ó no es licit discutirlos.

Lo govern, vull dir: la comissió proposa que no
's discuteixin.

En Castelar demana la paraula en contra.
Y fa un discurs brillant.
Y proba alló que diuhon:—¿No volias caldo?
Donchs tassa y mitja!

A Inglaterra hi ha *torys*.
A Espanya hi ha *toros*.
¿Qué s' estiman més vostés?
Jo mes m' estimo 'ls *toros*, perque 'ls *torys*
son moderats.

Las Provincias Vascongadas encare tenen fueros.
Jo propono una cosa:
Que 'ls deixin los fueros, y que 'ls donguin xo-
colate ab melindros.
¡Pobretas!

Quan passavan professons, un pare 'l dia del
dijous sant, vá preguntá al seu fill:
—Noy: ¿qué vols ser?
Y 'l noy vá respondre:
—¡Cucurulla!

¡Casualitats!
Los carlins emigrats á Fransa se n' han anat á
Argelia unintse á la legió estrangera.
Lo bisbe Caixal, al sortir del castell de Alicante
també se n' ha anat á Argelia.
Déu los cria y ells s' ajuntan.
Lo bisbe Caixal vá á renunciar á la mitra.
Los carlins ván renunciar á la boina.
Déu los ajunta y ells s' entenen.

Un diari de Madrid s' entreté donant llistons d'
higiene.
No crech que ab un diari aixís lo fiscal s' hi fi-
qui per res.
L' altre dia deya que era higiénich no llegir
menjant ni després de menjar.
Are entench una cosa: perque 'l govern no pa-
ga als mestres.
Perque no menjin y 'l llegir no 'ls fassa mal.

Cosas notables de la setmana passada.
Lo general Salamanca s' aixeca en lo Congrès y
comensa á empéndrelas ab lo govern.
—¿Com es que 'ls carlins aixó? ¿Com es qu' en
Cabrera alló? ¿Com es qu' en Martinez Campos
alló altre? ¿Qui es aquest D. Francisco de Borbon
que are es á Cuba? ¿Es un desertor del exércit?
¿Es aquell cabecilla carli que vá entrá á Cuenca?
etc. etc.

Vostés dirán:—¿Qué significan aquestas pre-
guntas?
Y jo 'ls respondré:
—Senyors: á saber, á Salamanca!

A n' aquell company tan xistós que tenim á
Madrid, al *Solfeo* l' hi enmatlevém lo següent
suelto.

«La casa editorial del Sr. Rubio ha publicat
una novela titolada «*Alfredo ó la unidad
católica*.»
«Ja 'u deya jo que la unitat católica debia ser
cosa de novela.»

Lo cos de artillería ha regalat al eminent Cas-
telar una magnífica *bandeja*.
Es una obra artística espléndida.
¿Qué es lo que en Castelar pot servirnos en una
bandeja tan bona?

A la casa de Caritat hi havia per majordom un
sargento de Savalls.

Tothom vá cridar y la Junta impassible.
Jo no sè lo que ha passat; pero la Junta impas-
sible l' ha tret als quinze dias de serhi y ha fet
que l' hi seguissen causa criminal.

Un que hi veu de lluny, me deya ab aquest
motiu.
—Vaja no s' hi encaparrí. Aquest sargento es-
tava avesat fins are á que l' empaytessin, y are
ell, per alló de que lo que fan las personas fan las
monas volia empaytá als noys.

Y are, senyors de la Junta, á sargentos aixís,
fiquinse 'ls á casa, si coneixen.

La majoria del Congrès ha acordat fer imprimir
en una edició de *lujo* 'ls discursos de 'n Cá-
novas.

La pobra deu pensar: Ja que no tinch *lujo* de
oradors, al menos que 'm deixin una colecció de
discursos de *lujo*.

Aquí de las antigas professons de la setmana san-
ta, poch recorts n' han quedat, que 'ns vingan á
la memoria.

La plassa de la Cucurulla, lo «*Diari de 'n
Brusi*», y certs misteris; però molt ocults, de l'
actual municipi.

En mitj de la plassa de Sant Jaume tenia lloch
lo següent diálech, entre un senyor que passava
esbufegant y una familia que l' aturá:

—¿Ahont vá D. Joseph tant cremat, en dias
com avuy? ¿qué no vá á seguir estacions?

—Si, senyors, d' aixó 'm queixo, me convenia
per un asunto de familia marxá á Girona precisa-
ment avuy, y uo recordant aquesta costum d' Es-
panya vinch de seguir las estacions de Granollers
y de Mataró y ¡cucurulla! tancadas.

—Prengui paciencia que hi faré!

D.º Reparada, demá á S. Agustí tocan aquella
gran sinfonía, ¿qué no hi anirá?

—Com, ¿una sinfonía?

—Sí, dona, sí, ¿que no 'n sap res?

—Ara es la primera paraula.

—Donchs creguim no hi fassi falta: consideri si
valdrá la pena: per medi de la música coneixerém
quan Jesús es en el hort, quan Judas lo ven, quan
lo duhen á Pilat, quan lo condemnan, quan lo
crucifican, quan diu las set paraulas, en fi seré
una cosa nova á tot serho.

—Bueno, avisim quan sigui hora d' anarhi,
perqué aixó 'ns durá molta feyna.

—Ay, ay, per qué?

—Perqué seré qüestió de endurnos lo sopá allí,
aixó deurá acabarse molt tart.

Ja dehuen saber qu' en lo *Teatre Catalá*, vá es-
trenarse la semana passada, lo drama históric
de D. Frederich Soler, titolat: *Lo plor de la ma-
drastra*.

Si 'ls haviam de dir las innumerables bellesas
de primer ordre que conté la nova producció del
popular poeta, tindriam feyna tallada per llarga
estona; pero com no disposém del espay necessa-
ri y per altra part creyém que tots vostés anirán
á véurer una obra tant justament celebrada, no
'ls dirém sino qu' aquesta es una de las millors,
sino la millor, qu' ha escrit En Soler; que 'l pú-
blich ompla de gom á gom lo teatro, cada nit que
'l nou drama s' representa y que son autor es cri-
dat ab entusiasme á l' escena, infinitat de ve-
gadas.

Del desempenyo de la propietat dels trajos y de
la presentació de l' escena, no 'ls ne dihem rés:
alló es cosa bona.

Vaginho á véurer y m' sabrán dir si es tal com
los espliquém.

Recomanám al públich la adquisició de una obra que acaba de dar al públich la Biblioteca del Plus Ultra titulada *Maria Verdier* escrita per Wallcet, forma un tomo en 4.^{rt} plé de grabats y láminas, y val sols 4 rals.

¡Aleluya!

Demá ressucitará la *Gaceta*.

Vá morir lo diumenje de rams.

Es dir vá morir entre palmas y lorers: la palma del martiri y 'l lloer de la victoria.

Ressuscita per Pascua.

Es dir, al ressucitar fará una cara com unas Pascuas.

Are no més falta, que no hi haja un sol demócrata que no l' hi regali la mona.

Créguinme se la mereix.

CANTARELLAS.

Que no hi véus ja de cap ull que per mí, nena, estás cega.. Ab los ulls no fassas burlas corra, véus á ca 'n Carreras.

P.

Quan te veig sortir de casa tan ben vestida, Maria, crido:—A parteuvos, ¡quitxalla, que t' de passá 'l tramvia.

P. y M.

Desde 'l dia en que 't vaig veure passejante p'el passeig, Antonieta, ho pots ben creure, que sempre que 't miro... 't veig.

R.

Canto nena y cantaré mentres veji que t' agrada: també cantan los reclams y 'ls aucells hi deixan caure.

L.

CUENTOS

Un senyor dú á un pagés á un café:

—Noy l' hi diu al mosso: porta un parell de copas de Jerez.

—Sech? pregunta 'l mosso.

—Sí, pórtal sech.

Lo pagés bèu, y exclama, llepantse 'ls llabis:

—Caratsus, caratsus... d' aixó 'n diuhen sech á Barcelona: bè mulla prou aquest vi.

Una senyora 's passejava per la vora del mar de brasset ab son marit.

—Evaristo preguntava ¿quina diferencia hi vá de un accident á una desgracia?

—Vaig á esplicarte en dos paraulas, Lola: mira. Figurat que la tèva mamá, la mèva sogra, rellison y cau de cap á mar: aixó es un accident: figurat que una vegada es á dintre la veu un pescador, la treu y 'ns la torna sana y salva, aixó es una desgracia.

En una oficina pública.

—¿Qué no hi es lo Sr. Administrador?

—Jo soch; pero dispensi: en aquest moment no estich visible.

L' altre 's queda mirantse 'l ab uns ulls com unas taronjas.

A una dona qu' estava embarassada y havia de mudar de casa perque l' hi havian pujat lo lloquer, l' hi deya l' amo:

—Y donchs que no se 'n vol anar.

A lo que contestá:

—Home, esperi que desscupi.

Los presidaris de Santoña han firmat una exposició en favor de l' unitat católica.

Trayèula del cementiri que t' amichs que van rajant desde la sala del gran á las quadras del presiri.

En l' Assamblea francesa hi ha uns 150 diputats republicans que son milionaris.

¡Psé!

¡Gent que no tenen res per perdre!

A casa del padrí:

—Sèu noy, sèu: vull que tastis un ranci, que 'ls angelets hi ballan ab camisa... ¡Alsa pilili! ¿Qué tal? ¡Sembla un oli! Un' allra copa!... ¿'N vols un' altra?... Vaja un' altra y prou!...

—Padrí!...

—¿Qué vols noy? ¿Ne vols un' altra?

—Cá, no, gracias..... Me sembla que ja m' ha regalat la mona.

Era per Pasqua.

À NOSTRES LECTORS.

Dias endarrera publicárem com á suplement l' extracto del discurs del eminent tribuno D. Emilio Castelar, pronunciat ab motiu de la discussió del projecte constitucional, satisfent aixís la ansietat del públich, y adelantantnos en aixó á tots los diaris de la capital.

Pero haventnos manifestat moltes personas lo desitj de coneixe 'l íntegro, tal com vá pronunciarse, paraula per paraula, podem anunciar avuy que íntegro 'l publicárem, adelantantnos també á tots los diaris de Barcelona, aixís que obri en lo nostre poder.

Ja veuhen que per compláure'ls, no reparém en sacrificis.

EPIGRAMAS

En Pep va saltá un corral, perque vá pasarli 'l bull de menjá gallina: 'l salt vá ser tant y tant fatal, que del cop va pedre un ull.

Y desde llavors fins are, y á fé que no desatina, diu: —La virám vá tan cara, que á mí una trista gallina me costa un ull de la cara.

L. T. C.

Va entrar de donsellá un dia en casa de una marquesa moguda per la pobresa l' encantadora Maria.

—Pren lo rigor de ta estrella ab paciencia, li digué sa mare, y li respogué:

—No: no vull ser més doncella.

J. de B.

—La millor manera, Lola, de que 't respectin pel mon, deya á sa niullé en Dumont es no sortir tota sola.

Y ella qu' es molt obedient á sortir se determina quan ell es á l' oficina, de brasset ab un tinent.

J. de O.

Estava molt pensatiu en un café un negociant, quan un senyor del davant ab mitja sorna l' hi diu:

—Vaja company ¿qué penséu? que estéu ab tals amohinos..

Ja estéu pensant ab tocinos.

—Pensava ab un germá méu.

J.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavillas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Rich Rach y C.^a, Cómich d' Horta, Trinillo, Ralip, Falsetaniense, J. Granollers, y Cap de Bou.

Las demés qu' hem rebut no poden insertarse per ser defectuosas en un ó altre concepte.

Ciudadá Tomaset: No hi há mes que la poesietta «Per un cigarro» digne d' insertarse.—Sipari: Hi anirá 'l segon quiento.—Perico Matalassé: Id. una cantarella y la poesietta.—A. de ma nina: Insertaré la tortura.—Joan de Burgos: N' hi algun de arreglable y altres que s' insertarán tal com venen: la fuga també.—Torné de pega: una vegada un home copiant hi vá perdre la vista: si no vol tenir cap desgracia no copihi res dels altres. Ciudadans Galan tronat, Dos sabbatés, Un que te bon nás, Quatre joves del carrer major, Sanalletas de Reus. Sha del C. de 'n Ripoll, Valentí Julivert, Trementina, Monjetas cuitas, Mariano y Clotilde, Lleó y tuti de Reus, J. Granollers, Falsetaniense, y Rich Rach y C.^a: Lo que 'ns envian no fá per casa.—Gestus: Aquesta está millor que la del altra senmana.—Un laletá:—Es molt fluixa y no hi veyém la xispa.—Fill del Cassola. No es del género de la Campana.—Brèu: Moltes cantarellas son aprofitables: Gracias perqué 's torna á recordar de nosaltres.—Cómich d' Horta. La lletra del sèu salt del caball es molt defectuosa, per mes que la combinació estiga bé.

SOLUCIONS A LO INSERTAT EN L'

ÚLTIM NÚMERO.

De *Ta-ber-ne-ra* 'n sé una aprop de la *Ca tre-dal* que ab vi y aygua féu fortuna y are la passa com cal.

CÓMICH D' HORTA.

Han endavinat ademés totes tres solucions los ciutadans Sipari, Estripa-quientos, Tomaset, Valentí Julibert, Catrus de Reus, y Rich y Let.

Han endavinat las 2 y 3 Trementina y Monjetas cuitas: y las 1 y 3, Mariano y Clotilde,

La 3 no més l' han endavinada Pepe P... y Lleó y tití de Reus.

PREGUNTAS.

- 1.ª ¿Quinas son las letras que serveixen per tot?
- 2.ª ¿Y las letras que serveixen per re quinas son?

CAP DE BOU.

XARADA

I.

L' altre *segona-tercera* una noya molt *dos-quarta* (encar qu' era algo *dos-prima*) cap al molí se 'n anava ab un burro mes valent que un *tersa-prima* del Asia.

Seguia també sos pasos un *quatre*, y á més portava en la *segona* una *tot* que la llengua l' hi ensenyava.

A. S. LL.

II.

Riu castellá n' es *dos-hu*, riu castellá n' es *dos-tres*, y perque aquí res hi falti, lo *tot* un riu també n' es.

CAIXALET.

ENDEVINALLA.

Ab una *a*, al forné aneu á trobá:

ab una *e*,

p'el sufragi es menesté,

ab una *i*,

per dinérs sse solen di:

ab una *e*,

totas las del mon vull je

y ab una *u*,

per mí també y no per tú.

Ja 'u véus, hi tens los cinch tons

busca las cinch solucions.

P.

(Las solucions en lo próximo número.)

Imp. de «La Renaixensa».—Porta-Ferrisa, 18, baixos.

Lopez, Editor.—Rambla del Mítj.